

JAN HLUBEK

23:55

Copyright © Jan Hlubek, 2023

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

978-80-88488-65-1

23:55

JAN HLUBEK

23 : 56

VARIABILNÍ LÁSKY

Muž: No, to máme krásný večer... Hm? Dokonale vzrušující intimita takového posvátného soukromí. Jen my a pár skleniček červeného moku. Zbožňuju podobné chvíle.

Sára: (úsměv na tváři, mlčí)

Muž: Miluju to. Můžeme tady dělat úplně cokoli – všechno, co nás napadne. Ach, Sáro, máš tak svůdné tělo. (přejíždí prstem po kůži)

Sára: (úsměv na tváři, mlčí)

Muž: A co ty, Dominiko...? Hm, bejby...? Neboj, nehodlám tě přehlížet. Moc se mi líbíš... Vzrušuješ mě. Teď už ano... (zálibně hledí do očí)

Dominika: (slastný výraz, ani nedutá)

Muž: Tak atraktivní krásky... Miluju vás! Vás obě... (směje se) A přitom... Možná ještě nedávno jste měly komplexy ze svého vzhledu. Inu, mé království, má chýše za sedmero horami, umí zázraky. (významně přikyvuje) Ano, je to tak, krásky moje... Jsem génius! No... Teď už je to mnohem lepší, vidíte...

Sáro, ty dračice! Máš tak půvabná
ňadra. K tobě se krátké hnědé vlasy
a hnědé oči nehodí – to jistě uznáš. A ty,
Dominiko, vypadáš konečně jako nevinná
studentka. Modré oči a zlatá hříva víc sluší
Sáře. Tak! A teď si dojdu pro šídlo a silon, ať
vás můžu k novým krkům přišít napevno!

**Mikropovídka, jež vznikla coby sou-
těžní povídka pro soutěž O krvavý
brk, a současně vůbec první povídka,
kterou jsem napsal.**

23:57

EUGENŮV BOURÁK

*„Život je paleta barev. Smrt je černá,
nejkrásnější z nich.“*

Jan Hlubek, RIP

PROLOG

Jmenuji se Owen Sparks a zabil jsem dva lidi. Dobrý bože! Nikdo by mě za to neodsoudil, leda snad morálně... nebo kdyby zpochybňovali mé duševní zdraví, ale právně nikoli. Rozhodně by se to však nezametlo pod koberec proto, že se to stalo tak dávno.

Čas obecně má občas tendenci obrušovat vzpomínky, které tím získávají tupé kontury, a představují tak menší zátěž pro mozek. Ty sladké jsou méně sladké a ty krušné ztrácejí status prokletí. Lásky přicházejí a odcházejí, úmrtí blízkých také tak a čas pokaždé onen žal alespoň částečně zahladí. Čas je do jisté míry závoj, jenž překryje dobré i zlé, a třeba

to alespoň nepatrně značí, že nám někdo shůry dává milosrdnou injekci, abychom nepřišli o rozum. A pak, když vám běží roky, ocitnete se na sklonku života, vaši duši postihne soumrak a mnohé můry opět povstanou jako démoni a zhatí vám představu, že skonáte v míru. Není to nic příjemného, vždyť nejeden nebožtík před tím osudným okamžikem prohlásil, že mu před očima přeběhl celý život. A svou duši přece chcete odevzdat neposkvrněnou. Každý křesťan by se měl vyzpovídat alespoň jednou měsíčně, když ne týdně – ovšem správný křesťan, a to já nejsem (Pane, odpusť), proto se zpovídám až na téhle podělané posteli, ze které mě odvezou rovnou do márnice. V osmdesáti letech, pokud trpíte rakovinou, rozcestník více cedulí nemá.

Tohle se přihodilo ukrutně dávno, téměř bych odmítal přísahat, co z toho je pravda a co mi napovídá chorá mysl. Jenže to bych musel mít Alzheimera, a já mám rakovinu.

Ne!

Kdepak, tohle je pravda, jako že se Owen Sparks jmenuju. To jsem ještě dělal každý den. Makal jako šroub zaoceánského parníku, abych měl na chleba, protože

jsem musel splácet půjčku, která mi umožnila postavit tu zasranou dílnu. Dílnu, která mě přivedla na mizinu, a já jsem byl za to ještě rád. Ne rád, přímo šťastný! Moje svědomí, dočista zničené, si vymínilo zadostiučinění.

Tenkrát mi zdraví sloužilo lépe než astronautům a já vůl jsem měl za to, že to tak bude napořád. Za peníze, které mi v bance původně nechťeli půjčit, jsem si v Ludlow koupil boudu, částečně sestavenou z vlnitého plechu, a v ní rozjel své podnikání. Dělal jsem automechanika kolikrát dnem i nocí. V mašinách se málokdo vyznal tak dobře jako já. Bylo mi tak trošku blízké tvrzení, že mají duši — jo, to se říká —, ale neměl jsem páru, že to občas může postrádat nadsázku.

Skrze auta jsem poznal, co je láska a co je duše. Vlastně spíš skrze Eugena. Dodnes pořádně nevím, kdo to byl, ačkoli jsem usilovně pátral. Pátral, rozumíte? Pátral jsem po identitě chlapa, kterého jsem viděl dvakrát v životě, a pak už nikdy více. Ani se mi nepodařilo zjistit celé jeho jméno. Policie mi suše odpověděla, že mi po tom nic není. A já jsem jen stěží mohl namítnout, že mi ten chlap navždy změnil život. Že já, ten, co denně vypil dvě piva

a vykouřil krabičku cigaret, ten, co nikdy neudělal nic bůhvíjak dobrého ani příkladného, jsem mu provždy zavázán a že se kaju a modlím každý den za jeho duši. A za duši Claire.

I.

V sedmdesátém jsem dílnu začal vybavovat náradím. Všecko bylo nové, i když postavené ze starých dílů z války – ty byly za pár babek, takže jsem si je mohl dovolit. Větší výdaje by půjčka nepokryla. Rodiče mi tenkrát kladli na srdce, že tohle podnikání půjde do kytek a já si tím poseru celý život. Nejspíš měli na mysli, že se zadlužím a skončím jako psanec.

Já jsem ale věděl dobře, co dělám. Přes Ludlow vedla cesta do Bangoru a můj strategický cit mi pomohl vybrat místo u cesty, kde tahle autoopravna přímo bila do očí. Každý projíždějící si musel všimnout mého obrovského poutače a příznivých cen na něm zmíněných.

Nejdříve to začalo výměnami pneumatik – v tom jsem zanedlouho získal takovou praxi, že bych mohl přezouvat formule na